

ANITA VERKERK

Passie IN PEKING

Uitgeverij Cupido

Omslag: COCO Bookmedia, Amersfoort

Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Passie in Peking

ISBN 9789462042438

© 2019 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2019 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form. The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

“Medelijden met dieren hangt met de goedheid van het karakter zó nauw samen, dat men gerust beweren kan: wie wreed is tegenover dieren, kan geen goed mens zijn.”

Arthur Schopenhauer (Duits filosoof 1788 – 1860)

Hallo allemaal,

Zoals mijn trouwe lezeressen waarschijnlijk wel weten heb ik – net als mijn hoofdpersonen – al heel wat jaartjes vegetarisch gegeten. Intussen laat ik ook de zuivelproducten en de eieren voor wat ze zijn en daarom is Karina in ‘Passie in Peking’ veganiste.

Gelukkig wordt plantaardig eten in Nederland steeds populairder, want dat voorkomt niet alleen veel dierenleed, maar het is ook veel beter voor het milieu.

Wie hier meer over wil weten, kan een kijkje nemen op de website van de Nederlandse Vereniging voor Veganisme: www.veganisme.org

Schenk een lekker sapje in, pak er een schaalpje nootjes bij en geniet van de belevenissen van Karina in China.

Veel leesplezier!

Liefs,

:-) Anita

PROLOOG

“Eh... Karina? Kan ik je even spreken?”

Mijn volle ijslepel bleef vlak voor mijn mond hangen en ik keek mijn zus verbaasd aan. “Hè? We zitten hier al ruim een uur te kletsen.”

Mijn zus staarde wat ongemakkelijk naar een dikke hommel die bij een uitbundig bloeiende plantenbak aan de rand van het terras luid zoemend rondjes vloog. “Ik wou ons etentje niet verpesten,” verklaarde ze.

Ik legde mijn lepel met zo’n klap terug op mijn bordje vol heerlijk soja-ijs dat de bijbehorende chocoladesaus in forse klodders over de tafel spetterde. “Lori? Waar gaat dit over?”

Lori had nu al haar aandacht bij een felrood servet dat over de tegels waaide. “Ik eh... Het is je vriend Harmen. Die is getrouwd.”

“WAT? Hoe durf je zoiets stoms te zeggen!”

“Ik kan er ook niks aan doen. Ik ontdekte het vorige week toevallig. Bij die High Tea met de zaak.”

“Maar dat is toch onzin. Je maakt een grapje.”

Lori schudde haar hoofd. “Was het maar zo. We zaten in Baarn op een terras aan de rand van het bos. Er kwam een gezin aan wandelen en dat bleek Harmen te zijn met zijn vrouw en drie kinderen.”

“Ach, dat kan toch niet? Harmen hoort bij mij. Dat zal wel een dubbelganger...” Ik beet op mijn lip. “Zo goed ken je Harmen immers niet.”

“Ik ben heel goed met gezichten, dat weet je best.”

Ik schudde mijn hoofd. “Dat valt vies tegen, hoor. Die keer dat je dacht...”

Lori liet me niet uitpraten. “Er begon een collega naar Harmen te zwaaien en Harmen brulde heel hard ‘*Hé, Kevin!*’ terug. En daarna kwam hij een praatje maken.” Lori slikte. “Ik ben als een speer achter een plant weggedoken, maar dat was niet nodig, want Harmen lette nergens op.”

“Ik geloof er niks van. Vast iemand die op hem leek en toevallig ook Harmen heette.”

“Ik dacht al dat je zoiets zou gaan zeggen. Daarom ben ik gister met mijn collega Kevin gaan praten en die zei dat het inderdaad om Harmen van de Bor ging.”

“Maar...”

“Harmen is getrouwd met ene Ela en ze hebben drie kinderen. Van zes, vier en de jongste is vorige week twee geworden.”

“Twee,” mompelde ik langzaam tegen mezelf.

“Ja, die peuter is zo’n beetje net zo lang op de wereld als jullie elkaar kennen.”

“Toch geloof ik...”

Lori stak in een afwerend gebaar haar hand op. “Die kinderen heten Angela, Myra en Willem. Mijn collega is de overbuurman.”

“Maar...”

“Harmen woont op de Elstarlaan in Leusden. Op nummer 26 om precies te zijn.”

“Nou, dat klopt dan toch niet? Harmen woont in Utrecht op kamers.”

“En die ouwe vrijster van een hospita van hem ziet niks in

damesbezoek en daarom komt hij één keer per week naar jou toe.”

“Ja, dat klopt.”

“Ik heb je al veel vaker gezegd dat het een idioot verhaal is. Welke man van vijfendertig woont er nou op kamers?”

Ik haalde diep adem. Lori had daar wel een punt. Ik had dat zelf ook altijd raar gevonden, maar als ik er wat over zei, begon Harmen altijd over de woningnood in Utrecht en over buitenlanders die steeds voorrang hadden bij de woningtoewijzing: *‘Als Nederlandse vrijgezel moet ik mijn handen dichtknijpen dat ik tenminste nog ergens kan wonen.’*

“Als je me niet gelooft, moet je vanavond maar eens naar Leusden rijden,” sneed Lori’s stem mijn gedachten aan flarden. “Volgens mijn collega komt Harmen elke avond om zes uur van zijn werk.” Ze kuchte. “Behalve op vrijdag. Dan gaat hij namelijk altijd met zijn vriendenclubje eten.”

Er ging een lelijke steek door mijn hart. Ging die kloon van Harmen elke vrijdag... Maar dat was ónze avond!

Ach, onzin. Lori zat me gewoon te stangen. Dat vond ze af en toe leuk.

Lori wees intussen naar mijn toetjesbord en haalde met een schuldig gezicht haar schouders op. “Je ijs is bijna gesmolten.”

Ik zuchtte diep. “Ja, wat dat betreft, had je beter nog een paar minuten kunnen wachten met je spectaculaire onthullingen.”

“Wat had ik dan gemoeten? Ik kan toch niet gewoon mijn mond houden, terwijl ik weet dat die vent mijn zus beduvelt?”

Ik wreef over mijn ogen. “Ik geloof er niks van,” prevelde ik eigenwijs. “Ik hou hartstikke veel van hem en hij van mij. We hebben het vorige week nog over trouwen gehad, want...”

Ik stopte met praten en staarde even peinzend in de verte. Lori keek me indringend aan en daarna knikte ze begrijpend.

“Je bent overtijd.”

Tja, mijn zus heeft altijd alles meteen door.

“Hoelang al?” vroeg Lori.

Ik legde mijn hand beschermend op mijn buik. “Vier weken en drie dagen.”

“Jeetje, Karina... Dat is best wel een tijd.”

“Daarom geloof ik er niks van,” verklaarde ik. “Zoiets gemeens is niks voor mijn lieve Harmen. Echt niet.”

* * *

Die middag zette ik om precies half zes mijn gele Fiatje op een smalle parkeerplaats aan de overkant van Elstarlaan 26.

En dat was niet omdat ik Harmen niet vertrouwde, maar gewoon om Lori te kunnen bewijzen dat ze het compleet fout had. Daarom viste ik meteen na aankomst mijn mobieltje uit mijn tas, nam een foto van de riante villa die zogenaamd van Harmen was en bekeek met gefronste wenkbrauwen het wazige resultaat.

Kwam dat nou omdat ik mijn vinger voor de zoeker hield? Of was het raam vies?

Ik ging half over de passagiersstoel hangen, draaide het

raam open en deed een tweede poging.

Kijk, die foto zag er al heel wat beter uit.

Ik liet het raampje open, schoof terug naar mijn plek achter het stuur en keek om me heen.

De Elstarlaan was een dooie boel. Dure vrijstaande huizen met overdreven grote, nette tuinen en amper verkeer. Daar, schuin aan de overkant, was een kinderspeelplaatsje, waar momenteel ook niets te beleven was en bij de bloeiende struiken op het hoekje stond zo'n stom bord met de kreet dat ze hier aan *WhatsApp Buurtpreventie* deden. Ik vind dat altijd zo'n onzin! Als je bijvoorbeeld een enge vent naar zo'n speeltuin zag lopen, kon je daar maar beter meteen op een holletje heen rennen. Als je de buren eerst uitvoerig ging berichten dat er een kinderlokker rondwaarde, was je onschuldige kleuter allang van de schommel geplukt en ontvoerd.

Maar goed, dat is mijn mening.

Ik keek op mijn horloge, zag dat er pas acht minuten om waren en zakte wat onderuit. Ik was eigenlijk best moe. En dat kon niet door mijn werk komen, want ik had vandaag vrij.

Zou ik echt in verwachting zijn? Ik had een flink opgeblazen buik en ook behoorlijk zere borsten. Maar ja, dat had ik altijd voordat ik ongesteld moest worden.

Ik wreef over mijn buik, die eigenlijk best wat kramperig aanvoelde.

Ik was behoorlijk overtijd...

Dat gebeurde natuurlijk een enkele keer vaker, maar vier weken en drie dagen was toch wel een record voor mij.

Vorige week had ik een zwangerschapstest gedaan, maar

daar was geen duidelijk streepje uit tevoorschijn gekomen.

Misschien moest ik morgen maar een nieuwe test gaan halen, eentje van een ander merk, waarop je het beter kon zien.

TOK, TOK! hoorde ik opeens op de voorruit en het geklop werd nog geen tel later gevolgd door een schelle stem: “Goedemiddag. Zoekt u hier iets?”

Ik schoot recht overeind en keek geschrokken opzij.

Er stond een oudere vrouw naast mijn auto en die stak haar doorgerookte hoofd door het open zijraam. “Ik vroeg of u hier iets zoekt.”

Ik slikte mijn schrik weg en schudde mijn hoofd. “Nee. Hoezo?”

De vrouw snoof minachtend. “U staat hier al minstens een kwartier geparkeerd en ik zag u foto’s maken.”

Lieve help, dat mens nam de buurtpreventie wel erg serieus.

“Eh...” stotterde ik. “Ik...” Op dat moment schoot me gelukkig een geschikt smoesje te binnen en ik zei een stuk flinker: “Ik heb een afspraak op nummer 26 en ik ben een beetje te vroeg. Vandaar.”

De vrouw keek me wantrouwend aan. “Ik zal Ela wel even voor u roepen.”

“Dat hoeft niet, hoor. Ik wacht op Harmen.”

De vrouw grijnsde breed, draaide haar rug naar me toe en stak met kordate passen de straat over. Er huppelde een lapjespoes achter haar aan, die ze aan een riempje in haar linkerhand vasthield.

Ik zuchtte diep. Wat moest ik hier nou mee?

Gewoon wegrijden dan maar?

Nee, ik kon beter net doen of mijn neus bloedde en volhouden dat ik een afspraak met Harmen had. Anders wist ik immers nog niks.

En daarna kon ik dan verklaren dat ik me in de straat vergist had, want dat mijn eigen lieve Harmen hier woonde... Nee, dat ging er bij mij nog steeds niet in.

De poezenmevrouw stond intussen op de stoep van nummer 26 druk op haar telefoon te typen en op hetzelfde moment zag ik van alle kanten mensen op mijn auto af komen. En daar waren een paar stevige types van het model kleerkast bij.

Oei! Misschien moest ik mijn mening over de *WhatsApp Buurtpreventie* toch gaan herzien? Ik voelde me in elk geval niet prettig bij al die aandacht. Ik kon beter maken dat ik wegkwam!

Als een speer draaide ik het zijraampje dicht, maar overhaast vertrekken lukte niet meer, omdat mijn vluchtweg opeens vol met omstanders stond.

Een tel later tikte er iemand keihard op de voorruit en ik schrok me rot.

Even was ik bang dat er zo'n grote kerel stond te kloppen, maar gelukkig, het bleek een vrouw die duidelijk rechtstreeks uit de keuken was komen aanrennen. Haar vette bruine haren werden door een uitgezakt knotje in bedwang gehouden en ze droeg een blauw huishoudschort met de kreet '*Ik kan zo heerlijk koken*' op het borstgedeelte. De make-up droop zo ongeveer van haar bezwete voorhoofd. "Ik ben Ela van de Bor," riep ze. "Wat kan ik voor u doen?"

Ik slikte. Als dit slonzige type echt Harmens vrouw was, kon ik me voorstellen dat hij...

Nee, daar kon ik me absoluut niks bij voorstellen!

De vrouw stond intussen heftig te gebaren dat ik mijn raampje open moest doen, dus ja... Wat moest ik?

“En uw naam is?” Ela stak haar hand door het open raampje naar binnen en ik kon weinig anders doen dan me voorstellen.

“Ik ben Karina.”

Mijn achternaam liet ik voor het gemak maar weg, want daar ben ik niet bepaald blij mee.

Ela liet mijn hand weer los. “En u komt voor mijn man?”

“Ja, dat denk ik wel.”

“Dat dént u? En waarom dént u dat?” Het klonk niet echt vriendelijk en de omstanders gingen wat dichterbij Ela staan.

“Tja, eh...”

“Stapt u anders even uit?” Het klonk als een bevel en de buurtbewoners kwamen nog dichterbij.

Oh, hoe kreeg ik het toch altijd voor elkaar om me zo ontzettend in de nesten te werken?

Ela trok ongegeneerd het deurknopje omhoog en de man achter haar deed het portier open. “Uitstappen!” snauwde hij.

Ik stapte uit.

“Daar heb je Harmen!” brulde er iemand en het oploopje rond mijn auto sjeesde naar de stoep. Daardoor kreeg ik een riant zicht op een gitzwarte Mercedes die langzaam aan kwam rijden.

Ik haalde opgelucht adem, want dat kon mijn Harmen niet

zijn. Die had namelijk geen auto.

Het raampje van de dure wagen zakte naar beneden en de bestuurder stak breed lachend zijn overbekende hoofd naar buiten.

Harmen! Dat was mijn lieve Harmen!

Maar... Nee, dat kon niet. Het moest een dubbelganger zijn.

“Wat een drukte!” brulde de dubbelganger joviaal en zijn stem leek ook als twee druppels water op die van mijn Harmen...

Op hetzelfde moment viel zijn blik op mij en ik zag hem hagelwit wegtrekken.

Vervolgens deed hij nog een poging om er vandoor te sjezen, maar die werd in de kiem gesmoord door de burens die vrolijk lachend om Harmens dure slee gingen staan.

Mijn keel kneep dicht en ik voelde me ineens ontzettend beroerd.

Harmen... Mijn Harmen...

Hij was het echt!

De keiharde waarheid deed er een paar seconden over om als een donderslag bij me naar binnen te knallen.

Meteen daarna rechte ik mijn rug en keek Ela van de Bor uitdagend aan: “Ik kom inderdaad voor uw man, mevrouw. Ik ben namelijk al twee jaar zijn vriendin.” En om de boel nog wat extra op te stangen, voegde ik er een leugentje om bestwil aan toe. “Hij heeft me afgelopen vrijdag ten huwelijk gevraagd.”

“Ah, de zus van Lori,” brulde een mannenstem. “Dat is goed volk, mensen!”

“Zijn... Zijn vriendin?” stamelde Ela intussen.

Ik knikte. “Ja, mijn zus beweerde vanmorgen dat mijn toekomstige echtgenoot allang getrouwd was. Omdat ik daar niks van geloofde, ben ik hier voor de zekerheid heen gereden. En dat is dus maar goed ook.”

“Maar... Hoe kunt u nou Harmens vriendin zijn?” stotterde Ela ontdaan. “Harmen is van mij!”

“U mag hem hebben, mevrouw. Ik hoef die oplichter niet meer.” Daarna zette ik mijn stem nog een tandje harder en riep: “Kunnen jullie allemaal even aan de kant gaan? Ik wil naar huis.”

Terwijl ik in mijn auto stapte, zag ik opeens een knalrode bloederige kring in de crèmekleurige bekleding van de voorstoel.

Oh shit, was ik toch nog ongesteld geworden!

Nou ja, misschien maar goed ook.

Ik startte de wagen en kreeg het nog gedaan om mijn tong pesterig naar Harmen uit te steken. Daarna reed ik met een opgeplakte tandpasta-glimlach langs de joelende buurtbewoners heen, de Elstarlaan uit.

Meteen om de hoek voelde ik de tranen over mijn wangen stromen en even later moest ik mijn Fiatje aan de kant parkeren, omdat ik door al die nattigheid niks meer kon zien...

HOOFDSTUK 1

Het was een komen en gaan van kleine overdekte bootjes op het grote meer naast het Zomerpaleis. Ik ademde het frisse briesje dat over het water naar me toe kwam drijven gretig in. Dat was echt heel wat beter dan die bedompte lucht vol uitlaatgassen waar ik sinds de aankomst op de luchthaven van Peking al op werd getrakteerd.

Er kwam een geel bootje vol schreeuwende Chinezen op me af varen die als op afspraak ineens naar iets achter me begonnen te wijzen. Of zouden ze mij soms bedoelen?

Voor de zekerheid draaide ik me even om en kreeg de schrik van mijn leven.

De groep! De groep was weg! Waar was mijn reisgezelschap opeens gebleven?

Ik moet het hardop geroepen hebben, want naast me hoorde ik een donkere mannenstem zeggen: “Als je die Zon-travels-ploeg kwijt bent... die zijn daarginds naar het overdekte schilderijengangetje gelopen. Als je een beetje opschiet, haal je ze nog wel in.”

Ik keek verbaasd opzij, recht in twee prachtige blauwgrijze ogen die me intens aankeken.

Er ging een rare kriebel door mijn buik en mijn hart schoot in een hogere versnelling. Wat een knappe vent!

De hunk grinnikte begrijpend, alsof hij wel snapte wat voor indruk hij op mij maakte en vervolgde: “Ik zou toch maar opschieten, als ik jou was. Anders ben je ze straks gewoon kwijt.”

Hij wapperde ontspannen met zijn hand in de richting van

het overdekte zuilengangetje dat volgens onze gids door de Chinese keizers was gebruikt om langs het meer te flaneren als het regende. Of als de zon erg brandde, daar had hij het – als ik me dat goed herinnerde – ook over gehad. Ik probeerde een gaap te onderdrukken, maar dat lukte me niet. Als ik heel eerlijk was, interesseerden de wandeltochtjes van al die Chinese keizers me op dit moment geen bal. Eigenlijk ging ik nu het liefste een uurtje plat. Oké, ik kon heus wel wat hebben op het gebied van gezellig hele nachten doorzakken met mijn vriendinnenclubje. Maar om na zo'n lange vlucht nu meteen vanaf het vliegveld naar zo'n bezienswaardigheid te worden gesleept, zonder dat we ook maar een minuut de tijd hadden gekregen om ons even op te frissen...

Nee, bij het woord *vakantie* kreeg ik toch hele andere beelden.

'We hebben helaas geen keus,' echode de stem van de reisleader in mijn hoofd. *'De hotelkamers zijn pas vanmiddag na drie uur beschikbaar, dus dan kunnen we die tijd beter nuttig besteden.'*

“Vers uit het vliegtuig?” vroeg de spetter intussen belangstellend. Ik zag nu pas dat hij een schattig peutertje vasthield. Zo'n modelmeisje met heldere blauwe oogjes en een springerig paardenstaartje, dat in haar kleurige jurkje zo uit een tv-reclame was gestapt.

Ik gaapte opnieuw. “Hoe raad je het?”

Hij schoot in de lach. “Je ziet er een beetje... Hoe zeg ik dat netjes? Eh... afgepeigerd. Ja, je ziet er behoorlijk afgepeigerd uit. Beetje type afgehaald bed.”

“Lief dat je dat zegt. Zo'n opmerking heb ik echt even

nodig.”

Ik snoof zo afkeurend mogelijk en praatte door: “Er zat zo’n leuk gezinnetje achter me met een baby en een kleuter. Ik heb geen oog dicht gedaan. Als ze niet zaten te krijsen, schopten ze wel tegen mijn stoel.”

Hij begon nog harder te lachen. “Dat kan Iris niet geweest zijn. Wij zijn hier gisteren al aangekomen. Wat jij, Iris?”

Maar Iris wees opgewekt naar het meer, rukte zich onder het uiten van de kreet “*Dada, eentie!*” uit de hand van de man los en spurte met een haast ongelofelijke snelheid in de richting van het water.

Zonder nog op mij te letten, stormde *Dada* zijn oogappel achterna.

Terwijl ik hem nog even gapend stond na te kijken, zag ik een eindje verderop opeens een vage schaduw met een rood-wit-blauw vlaggetje mijn blikveld in wandelen.

Dat was mijn reisleader!

Ik kreeg eindelijk haast en draafde opgelucht naar de man toe. Maar helaas, door de felle zon had ik even gemist dat de figuur met het vlaggetje absoluut geen man was, maar een vrouw met bruine krullen en een lijf dat wel een paar pondjes kon missen. Op haar brede voorgevel prijkte een bordje met het logo van Zontravels en de naam *Tania van Dam*.

“Kan ik u helpen?” vroeg Tania belangstellend.

“Eh... Ik ben ook met Zontravels, maar dan bij Mark Rustenburg of Rusterterp of zoiets,” prevelde ik.

Tania knikte. “Mijn collega is al doorgewandeld naar de Marmeren Boot.” Ze wees opgewekt naar het overdekte zuilengangetje. “U gaat daar de Lange Galerij in en dan

alsmaar rechtdoor, dan loopt u er vanzelf tegenaan.”

Ik moet haar wat uig hebben aangestaard, want ze maakte een draaiende beweging met haar arm en herhaalde: “Alsmaar rechtdoor, het kan echt niet missen.”

“Ik begrijp het. Dank u wel.”

Terwijl ik haastig wegliep, hoorde ik haar nog roepen: “Ook als de Galerij een aftakking krijgt, gewoon zo goed mogelijk rechtdoor.”

Ik stak mijn hand op om aan te geven dat ik het gehoord had en worstelde me door de drukke mensenmassa heen het schilderachtige zuilengangetje in, waar vooral de kleuren groen en rood de overhand hadden.

Het was inderdaad lekker in de schaduw en je had er een prachtig uitzicht op het meer. Ik keek omhoog en zag overal idyllische schilderstukjes van diverse formaten op het hout onder het dak en op de steunbalken boven de pilaren. Landschapjes, bootjes op een meer, vrouwen met elegante parasolletjes, vogels, bloementuinen...

De platte balken langs de zijkanten van het gangetje werden volop als bankje gebruikt en een eindje verderop zag ik in een hoekje diverse oudere Chinese mensen die fanatiek aan het kaarten waren. Naast hen hipte een grote ekster op het balkje rond. Het beest zat goed in de veren en had een grappig wit vlekje op het midden van zijn kop.

Huh? Wat was dat nou? Wat moest die vogel daar?

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes.

Wel verdraaid!

Dat arme beest had een dunne ketting om zijn pootje en daar zat één van die kaarters voortdurend aan te trekken.

Nou ja, zeg! Dat was je reinste dierenmishandeling!

Ik stapte op de man af, maar die deed net of hij mijn Engels niet verstond. Al snel bemoeiden ook de andere kaarters zich met het geval en kreten in de trant van: “*Wat een leuke vogel, hè?*” vulden de lucht.

“Ja, dat ben ik absoluut met u eens,” antwoordde ik. “Maar zo’n ekster moet lekker kunnen vliegen. Dit is hartstikke zielig.”

De Chinezen hadden geen flauw idee waar ik het over had of ze deden net alsof, want ze bleven breed lachend in een soort Koeter-Engels herhalen dat het zo’n *nice birdie* was. Daarom bukte ik me en begon ongegeneerd aan het ringetje om de vogelpoot te pulken. Daar zat helaas geen sluiting in en nog geen tel later gaf de eigenaar mij een stevige mep op mijn arm. Tot overmaat van ramp sprongen de andere kaarters overeind en kwamen agressief om me heen staan.

Maar het goede nieuws was dat de vent die ketting niet langer beet had.

Ik zakte door mijn knieën, pakte de vogel met ketting en al in een houdgreep, dook geroutineerd onder acht grijpende handen door, sprong over het groene zijbalkje de galerij uit en maakte dat ik wegkwam.

Pas een heel eind verder durfde ik met rennen te stoppen en keek hijgend om me heen.

Ah, dat was boffen. Er was geen achtervolger te zien en als ik me niet vergiste, was dat lage gebouwtje naast die struiken een toilet. Dan kon ik daar een poging wagen om die arme vogel van die ketting te verlossen.

Wat een geluk dat ik mijn EHBO-setje vanmorgen bij de bagageband meteen uit mijn koffer had gevist en in mijn

rugzakje had gestopt! Anders had ik niks voor het beest kunnen doen.

Intussen begon de ekster geagiteerd te bewegen, maar ik had dit soort dingen al heel wat vaker bij de hand gehad. “Hoor eens, Ekster. Ik ga proberen om je van die ring af te helpen, dus als je even wilt meewerken, graag.”

Al pratend draaide ik het beest met een snelle beweging op zijn rug, keek nog een keer om me heen en haastte me daarna naar de wc. Terwijl ik voor de ingang stond, sloeg er een zware urinelucht over me heen en ik kreeg een bijna onweerstaanbare neiging om kokhalzend weg te spurtten, maar ja... Daar schoot niemand wat mee op.

Dus stapte ik welgemoed naar binnen en liep het eerste het beste toilet in.

Oh, getsie! Dit was zo'n hurk-geval met een smerig emmertje vol gebruikt wc-papier ernaast... Wat een vieze zoi!

Ik schoot het stinkende hokje weer uit en ontdekte aan het eind van het rijtje deuren een bordje met een wc-pot erop. Daar was het net zo smerig, maar ik kon – uiteraard met mijn kleren aan – wel even rustig gaan zitten.

Ik sloot mezelf op, zakte op de pot en haalde – met de nodige moeite want Ekster werkte niet echt mee – een stel handschoentjes en mijn ringenschaartje tevoorschijn.

Een ringenschaartje is een speciaal schaaftje waarmee je een ring van een vogelpoot kunt knippen, zonder het dier te beschadigen. Ik had het destijds voor een paar euro gekocht toen ik als vrijwilligster bij de dierenambulance begon en sindsdien hadden er al heel wat gevederde tiepjes plezier van gehad.

Ik nam Ekster weer geroutineerd in een houdgreep en terwijl ik zachtjes allerlei lieve dingen tegen hem fluisterde, ging ik de ring vakkundig te lijf. Dat kreeg ik gelukkig – want zo’n grote ekster is natuurlijk wel een dingetje – redelijk snel voor elkaar.

“Zo, die is eraf. Als je nog even zo blijft liggen, doe ik voor de zekerheid wat desinfecterende zalf op je poot en dan gaan we kijken of je nog kunt vliegen.”

Tja, dat klonk allemaal erg leuk, maar helaas verstond de Chinese vogel geen Nederlands. Bovendien was het dier nu van die ketting verlost en had ik niks meer om hem mee in bedwang te houden. Terwijl ik in mijn rugzakje met één hand naar de zalf zocht, wist het beest zich om te draaien en overeind te krabbelen. Nog geen tel later poepte hij mijn spijkerbroek onder, pikte venijnig in mijn vinger en fladderde vervolgens op het open randje boven de deur, waar hij uitgebreid zijn verenpakje begon schoon te maken.

Nou, dat werd niks meer met die zalf. Ik mikte de ketting in het emmertje, stroopte de handschoentjes af en onderzocht mijn vinger. Het zou niet de eerste keer zijn dat een gered dier mij – ondanks de handschoentjes – op een bloederig souvenirkje had getrakteerd.

Gelukkig was er amper iets te zien. Voor de zekerheid desinfecteerde ik het getroffen gebied uitvoerig en plakte er na het schoonmaakwerk een mooie waterdichte pleister op.

Verder hoefde ik me nergens druk over te maken, want ik was overal tegen ingeënt. Zelfs tegen hondsdolheid, omdat ik in mijn buitenlandse vakanties nog weleens hielp

om zwerfhonden of straatkatten te vangen voor sterilisatie.

Daarna pakte ik een paar vochtige tissues en probeerde de vogelflats van mijn broek te vegen. Dat hielp weinig, dus ik besloot om bij een kraan een nieuwe poging te wagen. En mocht dat ook niet lukken, dan hadden ze hier in China vast wel ergens een wasmachine. Dat leek me sowieso een goed idee, want de wc-bril waar ik op zat, was niet bepaald het toonbeeld van hygiëne.

Ik haalde de knip van het slot en wilde het hokje uitstappen, maar op dat moment voelde ik een windvlaag en Ekster landde op mijn schouder.

Ik draaide meteen mijn gezicht bij hem vandaan en schoof de bovenkant van mijn rugzakje tussen mij het beest, want Ekster had immers al bewezen dat hij me niet erg dankbaar was.

Daarna draafde ik op een holletje het stinkhok uit.

Gelukkig was er binnen verder niemand en ik kon meteen doorstormen naar buiten.

Nu maar hopen dat Ekster nog een beetje kon vliegen, want anders zat ik voorlopig met hem opgescheept en daar had ik weinig zin in.

“Hup, Ekster,” moedigde ik hem aan. “Je bent vrij, joh. En ik zie daar een prachtige boom staan. Als je daar eens in vliegt.”

Maar Ekster bleef lekker zitten waar hij zat.

Ik schudde wat met mijn schouders en boog een eindje opzij in de hoop dat hij eraf zou fladderen, maar dat bracht geen soelaas. Vervolgens probeerde ik hem zachtjes met het rugzakje de goede kant op te duwen, maar Ekster gaf

geen krimp.

“*Kèkèkè!*” schetterde hij. Al krassend hipte hij boven op het rugzakje en deed een uitval naar mijn neus.

“Wel potverdrie!” Ik stak mijn arm omhoog en maakte een maaiende beweging. “Ondankbaar beest! Opzouten, jij!”

Op hetzelfde moment hoorde ik een hoop onverstaanbaar Chinees gebrul en Ekster vloog van mijn schouder.

Hè, hè, die was opgehoepeld.

Maar voor ik opgelucht adem kon halen, klonk er alweer Chinees geschreeuw en ik keek op.

Nee, toch!

Dat was dat stel kaarters! Ik moest maken dat ik...

Vanuit mijn ooghoeken zag ik opeens Ekster op een brede boomtak zitten. Hoog genoeg om die rare kaarters het nakijken te geven.

Ha, dat had ik toch maar mooi voor elkaar gekregen!

Ik onderdrukte de neiging om mijn tong naar het stel Chinezen uit te steken en voor de tweede keer die ochtend spurtte ik bij ze vandaan.

Na een poosje rennen belandde ik op de binnenplaats van een gebouw dat me niet erg bekend voorkwam.

Lieve help, op deze manier vond ik mijn reisgezelschap nooit meer terug. Maar ja, wat had ik dan ontmoeten? Ik had mezelf nooit meer in de spiegel durven aankijken als ik die arme vogel in de steek gelaten had.

Ik wreef over mijn ogen. Als dat zo doorging, moest ik straks nog op straat slapen.

Ik grinnikte. Zo'n vaart zou dat niet lopen. Het adres van het hotel stond in mijn reispapieren, dus als ze al vertrok-

ken waren, nam ik wel een taxi.

Maar goed, eerst maar uitzoeken of ze nog bij die Marmeren Boot waren.

Ik keek om me heen, zag tot mijn plezier een paar Chinese meisjes aan komen lopen en stapte op ze af.

“Weten jullie hoe ik bij de Marmeren Boot kom?” vroeg ik in mijn beste Engels.

De meisjes keken me eerst wat onnozel aan, maar daarna klaarden de gezichten op en ze begonnen heftig naar een smal paadje aan de linkerkant van het pleintje te wijzen.

“Moet ik die kant op?”

Opnieuw geknik.

“Oké, bedankt.”

Ik liep opgewekt het paadje in. Dadelijk zou die boot wel opdoemen en als de groep daar niet meer was, kon ik de reisleader immers ook even bellen. Die had ons vanmorgen in de bus een nummer gegeven voor noodgevallen.

Ik stapte welgemoed verder. Het pad werd alsmaar smaller en bochtiger, en ineens viel het me op dat het steeds smeriger begon te ruiken.

Naar pies...

Het zou toch niet...

Een tel later doemde er een heel bekend gebouwtje voor me op: de wc waar ik Ekster van die ketting had verlost. Bofte ik even dat die rare kaarters nergens meer te bekenen waren!

Maar Ekster zag ik wél. Die zat op zijn boomtak met een scheef kopje belangstellend naar me te gluren en begon vervolgens enthousiast met zijn vleugels te klapperen.

Help!